

langende af samtlige Finansudvalgsmedlemmer fra det socialdemokratiske og radikale Parti, nu ogsaa maa blive offentliggjort. Det kræver dog virkelig Retfærdighed overfor mig efter alt, hvad der her er blevet erklæret og oplyst fra alle mulige Sider om denne Sag, at nu ogsaa denne Protokollation bliver offentliggjort. Jeg er gaaet ind paa i Finansudvalget, at denne Protokollation ikke skulde offentliggøres, førend man kunde tage en Debat op om Sagen med det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen), men efter at hele Sagen nu er bleven rejst her ved Finanslovens anden Behandling af Ordføreren for Finansudvalgets Flertal og rejst med saa stor Indignation, som den er, kræver virkelig Retfærdighed overfor mig ogsaa, at denne Protokollation bliver offentliggjort eller i hvert Fald, at jeg bliver fritagen for det Løfte, jeg har givet overfor Finansudvalgets øvrige Medlemmer om, at jeg ikke skulde offentliggøre den. Thi dette Løfte havde jeg givet under den Forudsætning, at vi ikke her skulde have en Debat om Sagen. Men naar vi have faaet det, er Forudsætningen for mit Løfte falden bort, og jeg maa da med Rette kunne begære, at denne Protokollation nu ogsaa offentliggøres. Da jeg maaske ikke har moralsk Ret til at foregribe Begivenhedernes Gang med Hensyn til denne Protokollation, skal jeg blot indskrænke mig til at begære Protokollationen offentliggjort eller mig personligt fritagen for mit Løfte om ikke at offentliggøre den.

Jeg skal derefter vende mig til det andet Spørgsmaal, som har været fremdraget under Debatten om denne Sag, nemlig Spørgsmaalet, om en Bevilling paa Finansloven er tilstrækkelig. Dertil kan svares baade Ja og Nej. Denne Sag kan meget vel løses paa Finansloven, det er der ikke noget som helst i Vejen for. Det er aldeles ikke afgørende for denne Sag, om den bliver løst ved særlig Lov eller løst paa Finansloven; men det, der er afgørende for Sagen, er, at hele Sagen nu bliver løst paa en fuldt klar og hel Maade, forinden man tager fat paa at udføre de Foranstaltninger, som paatænkes. Det kan ske paa Finansloven, men det skal ske, forinden Kommunerne laane, thi hvis Kommunerne først laane, har det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Halsted) ganske Urét, naar han hævder den Opatfælse, at naar Ministeren har skrevet under paa, at han garanterer 6 danske Kommuner 8½ Mill. Kr. af Statskassen, saa er Statskassen ogsaa ubetinget

forpligtet til at udrede disse 8½ Mill. Kr., selv om han ikke har Bevillingsmagtens Bemyndigelse gennem Lov eller Bevilling paa Finansloven til at gøre det. Det kunde min Sandten blive en uhyggelig Historie for Staten, hvis en Minister bare ved sin Underskrift uden nogen Lovhjemmel kunde forpligte Staten til at udrede et hvilket som helst Beløb . . . (Afbrydelse). Den uvidede Bankgaranti, siger det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen). Den kunde ikke underskrives af Ministeren, førend der var vedtaget en særlig Lov, man maatte komme her til Rigsdagen og faa det godkendt. Det kunde selvfølgelig ogsaa være blevet løst gennem en Bevilling paa Finansloven; thi om det opføres paa en særlig Lov eller paa Finansloven er ikke afgørende for Spørgsmaalet. Det afgørende er, at hele Sagen løses, ikke derved, at Ministeren kommer og foreslaar en eller anden lille Bevilling til Paabegyndelse af disse Foranstaltninger, men den løses kun derved, at Sagen i sit fulde Omfang forelægges Rigsdagen, saa at Rigsdagen kommer til at tage Stilling til og Beslutning om hele Sagen. Og hvis det ikke sker, vil Kommunalbestyrelserne ikke paa nogen Maade kunne forsvare at laane de 8½ Mill. Kr.

Den højtærede Forsvarsminister siger, at jeg ikke fremstiller Sagen rigtigt, naar jeg udtaler, at det her drejer sig om 8½ Mill. Kr. for Staten, han siger, det drejer sig kun om ½ Mill. Kr. om Aaret for Staten, og at man ikke saadan kan kapitalisere, thi saa kunde man lige saa godt kapitalisere Hædersgaven til Veteranerne, og saa vilde man komme til uhyre Beløb. Det kan aldeles ikke sammenlignes, thi Udgiften til Hædersgaven er et virkeligt Beløb, som udredes aarligt med den Størrelse, som nødvendiggøres derved, at der lever saa og saa mange Veteraner, der have Krav paa denne Gave, og der er ingen Anledning til at kapitalisere dette Beløb. Men det, det her drejer sig om, er, at Kommunerne skulle laane 8½ Mill. Kr., og Staten skal tilsiige Kommunerne saaledes, at det naturligvis ogsaa bliver forbindende overfor Laangiverne, at Staten forrenter og amortiserer disse 8½ Mill. Kr., det vil sige, at Staten laaner selv til disse Foranstaltninger 8½ Mill. Kr. med Kommunalbestyrelserne som Mellemed. Det er den sande Sammenhæng, men den sande Sammenhæng er paa ingen Maade den, at der sluttet Lejemaal, ifølge hvilket Kommunerne opføre Kaserner til et Beløb af 8½ Mill. Kr., og Staten saa lejer disse Etablissementer for